

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **T. A.**, narozen X, státní příslušník Pákistánské islámské republiky, bytem X, zastoupen Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **20. 1. 2015**, č. j. **OAM-221/LE-BE02-K03-2014**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Zástupci Mgr. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátu, se přiznává odměna ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 4. 2. 2015 a doplněnou podáním doručeným dne 18. 2. 2015 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalobce namítá, že žalovaný měl jeho situaci posoudit z hlediska příslušnosti k určité sociální skupině, a to skupině osob - nejstarších potomků, kteří zdělili dluhy po předcích, a jsou proto pronásledováni věřiteli s cílem úhrady dluhů pod hrozbou fyzické likvidace a násilí hraničícího s mučením. Odkazuje na definici sociální skupiny obsaženou v čl. 10 odst.

1 písm. d) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „původní kvalifikační směrnice“), a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60. Žalobce jako prvorozený syn patří v Pákistánu k sociální skupině, která se od zbytku společnosti odlišuje charakteristickými rysy, které mají povahu vrozeného nezaměnitelného rysu zásadního pro lidskou identitu a svědomí, neboť prvorození synové v Pákistánu požívají jistá privilegia, současně jsou však na ně ze strany společnosti kladeny vyšší nároky ve vztahu k péči o rodinu a její finanční zajištění. Rodina žalobce se pro nemoc otce zadlužila a na žalobci jakožto nejstarším synovi zůstaly po smrti otce dluhy a povinnost péče o rodinu. Bylo mu vyhrožováno, že pokud dluhy nezaplatí, bude unesen či zlikvidován. Pokud by žalovaný nebyl prvorozeným synem, nebyl by pronásledován pro dluhy otce. Žalovaný dle žalobce proto pochybil, když uzavřel, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a důvody žádosti o mezinárodní ochranu posuzoval pouze jako důvody ekonomické. Podle názoru žalobce existence dluhů právě ve spojitosti s příslušností k určité sociální skupině a strachem z pronásledování je relevantním důvodem pro udělení azylu. Pokud žalovaný neshledal dostatečné důvody pro udělení azylu, měl rozhodnout alespoň o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobci reálně hrozí vážná újma v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ze strany věřitelů, kteří žalobce hledají a vyhrožují mu únosem či fyzickou likvidací. Žalobce s poukazem na zprávu US Department of State: Pakistan 2013 zdůraznil, že únosy ze strany státních i nestátních subjektů jsou v podstatě ve všech částech Pákistánu na denním pořádku. Unesené osoby jsou často mučeny a vystaveny krutému a ponižujícímu zacházení. Žalovaný pochybil, jestliže téměř rezignoval na náležité posouzení reálnosti této hrozby. Hrozba fyzickou likvidací spadá pod čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z něhož vychází ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, což má důležitý interpretační význam, který žalovaný opomněl. Žalobci nemůže být vytýkáno, že nevyčerpal vnitrostátní prostředky ochrany, neboť ochrana v zemi původu je zcela nedostatečná, pachatelé nejzávažnějších trestných činů často nebývají ani trestně stíháni, policie se podílí na trestné činnosti a řadí se mezi nejzkorumpovanější policie světa, což koresponduje s jeho výpovědí, že policie je na straně těch, kteří mají peníze. Žalobce odmítá, že by výhrůžky byly lokálně ohraničené a žalobci by stačilo uchýlit se k tzv. vnitřnímu útěku, neboť má od rodiny informace, že jej věřitelé hledají. Usídlení v jiné části země ho před realizací výhrůžek dostatečně neochrání. Žalobce dále namítá, že žalovaný porušil povinnost plynoucí z ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný si neopatřil dostatek relevantních důkazů, zejména pokud jde o nefunkčnost klíčových institucí státu včetně policie, nevycházel z aktuálních zpráv o zemi původu pro posouzení bezpečnostní situace v zemi a řádně nevyhodnotil reálnost hrozby fyzickou likvidací v kontextu celkového dění v zemi původu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 7 Azs 221/2005-56, žalovaný namítá, že žalobce neupřesnil, jaké konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí v napadeném rozhodnutí chybí. Zdůraznil také, že žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci, nic nenamítal proti zdrojům informací a nevyužil možnosti jejich doplnění. Žalobce se v zemi původu dle svého vyjádření zadlužil u soukromých osob na úhradu nákladů spojených s léčbou otce. Zemi opustil, aby vydělal peníze, neboť nebyl schopen půjčku uhradit. Cílovou zemí se stala Česká republika pouze vzhledem k trase kamionu, který ho ilegálně přepravil. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace pobytu, po získání peněz k úhradě dluhu se

chce vrátit. Žalobce nevyužil možnosti přesídlení uvnitř země, ani poskytnutí ochrany orgány v zemi původu. Azylově relevantní důvody žalobce neprokázal a žalovaný žádné důvody nezjistil. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce ohledně příslušnosti k určité sociální skupině. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 5 Azs 225/2004, zdůrazňuje, že pronásledování ani tíživá ekonomická situace nejsou definičními prvky sociální skupiny. Poukázal též na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1997, sp. zn. 6 A 516/95, podle něhož „u osob, které nespojuje jejich postavení ve společnosti, ale pouze příbuzenský vztah, nelze o sociální skupině hovořit.“ Dále citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 4 Azs 160/2004, a ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004, z nichž vyplývá, že skutečnost, že žadatel má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Případná nižší efektivita takové ochrany v podmínkách jednotlivých zemí nečiní z takového ohrožení pronásledování a tedy ani azylový důvod. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, sp. zn. 5 Azs 63/2004, pro přiznání azylu by musely být kumulativně splněny dvě podmínky, příslušnost k určité sociální skupině a odůvodněný strach z pronásledování pro tuto příslušnost. Za nedůvodnou považuje žalovaný rovněž námitku ohledně neudělení doplňkové ochrany, neboť žalovaný nezjistil a žalobce nedokládá, že by byly naplněny podmínky pro její udělení, jak je specifikuje judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 5 Azs 50/2008, a rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68. Ze spisového materiálu je patrné, že žalobce nelze subsumovat pod okruh osob, jimž hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země původu, není ani představitel žádné rizikové skupiny a nebyla prokázána dostatečná individualizace jemu hrozícího svévolného násilí. Žalovaný trvá na tom, že si opatřil potřebné doklady pro rozhodnutí a při hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu a stavu dodržování lidských práv vycházel z průběžně aktualizovaných a objektivně relevantních informací, unesl důkazní břemeno a svůj postoj doložil objektivními informacemi z relevantních zdrojů.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítá, že při posuzování naplnění předpokladů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona mělo být na žalobce nahlíženo jako na příslušníka sociální skupiny, a to sociální skupiny prvorozených synů, kteří zdědili dluhy po předcích. S tímto názorem žalobce se soud neztotožňuje.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle čl. 10 bod 1 písm. d) Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepřelované znění), (dále jen „nová kvalifikační směrnice“), skupina tvoří určitou společenskou vrstvu, zejména jestliže příslušníci této skupiny sdílejí vrozený charakteristický

rys nebo společnou minulost, kterou nelze změnit, nebo sdílejí charakteristiku nebo přesvědčení, které jsou natolik zásadní pro totožnost nebo svědomí, že daná osoba nemá být nucena, aby se jí zřekla, a dále tato skupina má v dotyčné zemi odlišnou totožnost, protože ji okolní společnost vnímá jako odlišnou [pozn. soudu: tato směrnice s účinností od 21. 12. 2013 nahradila původní kvalifikační směrnici, přičemž zmiňované ustanovení je v obou směrnících shodné].

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004-60 definoval pojem určité sociální skupiny tak, že *„určitá sociální skupina ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“*

„Určitou sociální skupinou“ ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu není jakákoli skupina obyvatel. Znak vrozené, nezměnitelné či pro lidskou identitu zásadní charakteristiky by mohlo ve výše uvedeném smyslu naplnit toliko prvorozenství, byť samo o sobě zpravidla nebude společností vnímáno jako charakteristika odlišující určitou skupinu od ostatní společnosti, neboť bude významné spíše z hlediska postavení v rodině a ve vztahu k majetku, nežli pro postavení ve společnosti, jak ostatně vyplývá i z tvrzení žalobce. V daném případě však žalobce spatřuje určitou sociální skupinu ve skupině prvorozených synů, kteří zdědili dluhy po předcích. Zadluženost, která má tedy dle žalobce onu společenskou skupinu rovněž vymezovat, však znakem sociální skupiny ve výše uvedeném smyslu není. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, výkladem lze dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod., a proto dlužníky za určitou sociální skupinu označit nelze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49), obdobně jako nelze označit za určitou sociální skupinu například ženy pronásledované ze strany manželů či partnerů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67). Soud navíc upozorňuje, že v žalobě se hovoří o dlužích po předcích, což v daném případě ani neodpovídá situaci žalobce, z jehož tvrzení vyplývá, že půjčky v době nemoci otce přijímal i on sám.

Ani podřazení prvorozených synů zatížených dluhy po smrti předka pod pojem určité sociální skupiny by v daném případě ovšem nemohlo vést k závěru o naplnění předpokladů ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť důvodem jednání věřitelů, kteří vyhrožují žalobci únosem, fyzickým napadením či likvidací, nesplatí-li dluhy, není příslušnost žalobce ke skupině zadlužených prvorozených synů (a už vůbec ne prvorozených synů bez dalšího), ale toliko skutečnosti, že žalobce jako konkrétní osoba převzal peníze, které věřitelům nevrátil. Věřitelé tak vyhrožují žalobci jako příjemci půjčky, který je za vrácení poskytnutých peněz odpovědný, čistě s cílem nezákonně vymoci úhradu dluhu, nikoli proto, že by naplňoval určité obecné charakteristiky a příslušel k určité společenské vrstvě.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal první žalobní bod důvodným.

Dále se soud zabýval námitkami žalobce týkajícími se nepřiznání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu

- a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo
- b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

K udělení doplňkové ochrany musí žadatel kumulativně splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62), tedy mimo jiné musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) vážné újmy. Žalobce však břemeno tvrzení ohledně důvodnosti obav, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, neunesl. K důkaznímu standardu u doplňkové ochrany se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, v němž mimo jiné uvedl: „*Reálným nebezpečím‘ nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.*“

Fyzickou likvidaci žalobce ze strany věřitelů by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Uvedené ustanovení je totiž třeba vykládat eurokonformně v souladu s čl. 15 písm. a) kvalifikační směrnice s přihlédnutím k ostatním jazykovým verzím tak, že za závažnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. a) se považuje trest smrti nebo poprava (*death penalty or execution, la peine de mort ou*

l'exécution). K takovému výkladu dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008-78, a rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, v němž uvedl, že „slovo „poprava“ má širší význam než „vykonání trestu smrti“, neboť k popravě může dojít bez toho, aby byl s cizincem veden jakýkoliv soudní proces a bez jakéhokoliv formálního uložení trestu smrti;“ a „zatímco uložit (a následně vykonat) trest smrti mohou pouze státní či kvazistátní orgány, popravu mohou realizovat i nestátní původci.“ Únos (do zaplacení dluhu rodinou) je dále možné považovat za nelidské zacházení a tedy vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť omezení osobní svobody ve spojení s nejistotou ohledně dalšího osudu uneseného, který je ponechán zcela na libovůli únosce, je způsobilé přivodit intenzivní psychické utrpení.

V daném případě však nebyla naplněna podmínka skutečného nebezpečí této újmy. Informace o zemi původu reálnost hrozby popravu či únosu v případě prodlení se splácením dluhu věřitelům z řad bohatých statkářů v tom směru, že by se jednalo o obvyklý důsledek nesplácení dluhu, nepotvrzují. Žalobce v žalobě s odkazem na zprávu US Department of State z roku 2013 uvedl, že únosy jsou v celém Pákistánu běžným jevem, přičemž současně (již bez odkazu na určité informace o zemi původu) uvádí, že unesené osoby jsou často vystaveny krutému a ponižujícímu zacházení.

Reálnost hrozby konkrétně v případě žalobce však zprávy o Pákistánu nepotvrzují. Z výroční zprávy Amnesty International 2013, která je součástí správního spisu, totiž plyne, že případy nezákonného zabíjení a nuceného mizení osob se týkají především severovýchodních kmenových oblastí a provincií Balúčistán a Sindh. Obdobně vyznívá i výroční zpráva Human Right Watch 2014, která za problematický region rovněž uvádí Balúčistán. Tyto zprávy tedy nepotvrzují, že by byly únosy v celém Pákistánu běžným jevem a naopak z ní plyne, že jde o jev omezený pouze na určité území, ze kterého žalobce nepochází (žalobce pochází z oblasti Punjabu).

Z žaloby pak není zřejmé, zda odkazy na zdroje, které jsou v doplnění žaloby uvedeny v poznámkách pod čarou, má soud považovat za důkazní návrhy. Tato forma je typická pro psaní studijních či odborných prací, nikoliv pro sepsání žalob a dalších podání ve věci samé advokátem. O řádně uplatněný důkazní návrh jde pouze tehdy, je-li z textu podání zřejmé (nepochybné), že účastník navrhuje provedení označené listiny k důkazu. To nelze z doplnění žaloby ze dne 17. 2. 2015 dovodit. I kdyby bylo možno poznámky pod čarou obsahující pouze odkazy na webové stránky považovat za důkazní návrhy, soud by je pro nadbytečnost stejně neprovedl, neboť má za dostatečné informace obsažené ve správním spise. Žalobcem uvedené zdroje totiž vyznívají shodně jako zdroje, které jsou obsahem správního spisu. Tento závěr soud učinil poté, co se prostřednictvím uvedených odkazů seznámil s obsahem odkazovaných zpráv v anglickém jazyce.

V dané věci není též bez významu, že žalobce jako důvody opuštění vlasti v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zadluženost rodiny a cíl vydělat peníze na splacení dluhů, nikoli obavy z věřitelů, přičemž z žádosti a protokolu o výpovědi vyplývá, že aby odjel, mu řekla matka s tím, že by takto mohl vydělat peníze a pomoci rodině, resp. že o tom rozhodla rodina, neuvádí, že by se rozhodl k opuštění vlasti z důvodu obav z vážné újmy. Až na dotaz, čeho se v případě návratu obává, žalobce uvedl, že se obává věřitelů, kteří by ho mohli fyzicky napadnout. Teprve v rámci pohovoru žalobce dále zmiňuje hrozbu únosem či fyzickou likvidací. Dle výpovědi žalobce věřitelé přímo žalobci vyhrožovali tak, že ho *mohou* v případě, že nezaplatí, unést, dokud rodina nezaplatí, o nebezpečí fyzické likvidace kromě únosu hovořila až matka žalobce v telefonu, když ho nabádala, aby se nevracel, neboť ho statkáři hledají. Z žádosti ani výpovědi žalobce tak nevyplývá, že by sám vnímal nebezpečí

vážné újmy ze strany věřitelů jako skutečně akutní. Za těchto okolností nelze uzavřít, že existují důvodné obavy, že žalobci hrozí skutečně nebezpečí vážné újmy.

V daném případě navíc nic nenasvědčuje tomu, že by se žalobce nemohl vyhnout výhrůžkám ze strany věřitelů odchodem do jiné části Pákistánu, zejména některého z větších měst (např. Islámábád či Láhaur), což s ohledem na jeho mladý věk a dobrý zdravotní stav není nikterak nepřiměřené. Pouhá skutečnost, že se po žalobci věřitelé u jeho rodiny ptali, nelze dovozovat, že by po něm systematicky pátrali v jiných oblastech země, a nelze na tomto základě dovodit existenci reálné hrozby vážné újmy v případě, že se žalobce usadí v jiné části země. Z informace Ministerstva vnitra Velké Británie o Pákistánu zpracované ke dni 9. 8. 2013, vyplývá, že přesídlení v rámci země je obecně možným řešením. V Pákistánu je zákonem zakotvená svoboda pohybu, třebaže tato práva vláda v praxi omezovala. Omezení se však týkala specifických situací (zákaz vstupu pro některé duchovní do některých provincií v období moharramu). Žalobce tedy může odcestovat do jiné části země a tam se usadit. S ohledem na zásadu subsidiarity mezinárodní ochrany vyjádřenou v § 2 odst. 7 zákona o azylu tak žalobce, který má možnost vyhledat ochranu v jiné části země původu, kde mu nehrozí vážná újma, nemá nárok na doplňkovou ochranu.

Podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany tedy již z výše uvedených důvodů splněny nejsou.

Pro úplnost pak soud konstatuje, že jednou z nezbytných podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu je též skutečnost, že žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu (selhání ochrany v zemi původu), přičemž ani tato podmínka není naplněna. V tomto směru je významné, že žalobci je vyhrožováno věřiteli, tedy soukromými osobami. Jak uvedl Nejvyšší soud v usnesení ze dne 13. 3. 2013, č. j. 6 Azs 28/2012 - 61, „u soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní. Zdejší soud se opakovaně již v minulosti k této problematice vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, uvedl, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě stěžovatele nebylo nijak prokázáno, že by státní orgány Ruské federace odmítaly stěžovateli před nebezpečím krevní msty poskytnout ochranu nebo že by nebyly schopny tuto ochranu zajistit. Sám stěžovatel v kasační stížnosti sice upozorňuje na možnost, že by státní orgány nebyly schopny jej před tímto nebezpečím ochránit, v horším případě ani nebudou mít zájem jej ochránit, toto tvrzení však nijak blíže nezduvodňuje.“ Z informace Ministerstva vnitra Velké Británie z roku 2013 vyplývá, že v zemi existuje systém státem poskytované ochrany, včetně systému soudů, byť vykazuje mnohé nedostatky (korupce, průtahy), a úroveň policie se různí v jednotlivých oblastech od relativně dobré po neúčinnou. V případě, že policista poruší své povinnosti, se lze domáhat nápravy stížností. Ze zpráv Ministerstva zahraničí USA, které jsou citovány i ve výše uvedených zprávách Ministerstva Vnitra Velké Británie, vyplývá, že byla zaznamenána určitá zlepšení, pokud jde o úroveň policie, v Punjabu se konají pravidelná

cvičení policistů na všech úrovních. Lze se domáhat nápravy porušení lidských práv u civilních soudů, a to i proti porušení ze strany státních úředníků, kdy soudy sice v těchto věcech zpravidla nevydávají formální rozhodnutí, nicméně neformální reparace jsou běžné. Pokud se žalobce za této situace ani nepokusil využít žádné prostředky ochrany v zemi původu, což odůvodnil pouze tvrzením, že „*policie je vždy na straně těch, co mají peníze*“, přičemž neuvedl, že by sám měl jakoukoli předchozí negativní zkušenost s neúčinností ochrany ze strany státních orgánů a naopak vypověděl, že nikdy problémy se státními orgány, soudy, či policií neměl, nelze uzavřít, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobce před vážnou újmou.

Na základě výše uvedených skutečností soud neshledal námitky žalobce vztahující se k neposkytnutí doplňkové ochrany důvodnými.

Žalobci nelze přisvědčit, ani pokud namítá neúplné zjištění skutkového stavu, a vytýká žalovanému, že vycházel z neaktuálních zpráv o zemi původu. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie o Pákistánu ze dne 9. 8. 2013 představuje obsáhlý a komplexní zdroj informací o zemi původu žalobce zahrnující citace podstatných pasáží z dalších dostupných zdrojů. Žalobce neuvedl, v jakém směru měl být ve vztahu k situaci žalobce tento dokument jako zdroj informací o zemi původu, stejně jako další podklady, z nichž žalovaný při rozhodování vycházel, neaktuální. Sám žalobce přitom odkazuje mimo jiné na zprávu Úřadu státního tajemníka Spojených států amerických o stavu lidských práv v Pákistánu v roce 2013. Rovněž nelze žalovanému vytýkat, že vycházel ze Zprávy Amnesty International z roku 2013, neboť novější zpráva „Amnesty International Report 2014/15 – Pakistan“ byla publikována až v únoru 2015, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Nelze též přehlédnout, že žalobce ve správním řízení nevyužil možnosti seznámit se se zprávami a navrhnout doplnění důkazů, přičemž ani v žalobě neuvedl, jaké významné podklady měl konkrétně žalovaný pominout. Soud dospěl k závěru, že žalovaný si opatřil dostatek relevantních podkladů, na jejichž základě mohl o žádosti žalobce rozhodnout.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto mu nárok na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Žalobci byl usnesením ze dne 9. 2. 2015, č. j. 49 Az 15/2015 - 13, ustanoven zástupcem JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát, který soudu dne 31. 12. 2015 sdělil, že z důvodu pozastavení výkonu činnosti advokacie převzal zastoupení Mgr. Filip Shmidt, LL. M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2. Odměnu ustanoveného zástupce proto soud přiznal zastupujícímu advokátovi. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a sepis doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést, tj. o částku 1.428 Kč (21 % z 6.800 Kč). Zástupci žalobce tak náleží odměna a náhrada

v celkové částce 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. června 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová